

Over van alles, maar vooral over de liefde

Tiny Fisscher

Over van alles,
maar vooral
over de liefde

moon

Lees ook de andere boeken van Tiny Fisscher:

Ontdekt! Dagboek van een aanstormend model

Beroemd! Dagboek van een model

Starbeach

Showtime!

© 2008 Tiny Fisscher en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp Samantha Loman

Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.tinyfisscher.nl

www.moonuitgevers.nl

Het citaat op pagina 118 en de opdracht op pagina 5 zijn afkomstig uit de Nederlandse editie van *Le Petit Prince* geschreven door Antoine de Saint-Exupéry © 1951 uitgeverij Ad Donker, vertaald door Laetitia de Beaufort-van Hamel.

ISBN 978 90 488 0112 1

NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Uitgeverij Moon drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we oerbossen te behouden.

'Alleen met het hart kun je goed zien,' zei de vos. 'Het wezenlijke is voor het oog onzichtbaar.'

Uit: *De Kleine Prins*, Antoine de Saint-Exupéry

Deel 1

Proloog

Ze zeggen dat ik te wijs ben voor mijn leeftijd. Niet alleen nu, maar ook vroeger toen ik nog klein was. Ik voel me niet te wijs, voor mij is dit normaal.

Een mens zou zich pas dingen kunnen herinneren vanaf zijn vierde levensjaar, zeggen ze, maar dat geldt niet voor mij. Ik weet nog dat mensen in mijn wieg koken en rare brabbeltjes maakten, en dat ik dacht: praat tegen me, ik ben geen baby!

Intussen snap ik best dat mensen zo tegen baby's doen. Het is niet de bedoeling dat baby's de wereld meteen begrijpen.

Baby's horen de wereld woord voor woord, geur voor geur en kleur voor kleur te leren kennen.

Ik kende de woorden, de geuren en de kleuren al, hoewel ik dat aan niemand kon vertellen. Praten, zitten, kruipen, lopen: ook ik heb dat allemaal stapje voor stapje moeten leren. Wat een geduld moest ik daarvoor hebben. Want vanbinnen wist ik meer dan ik vanbuiten kon laten zien.

Veel meer...

1

Terwijl Brid haar gedachten de vrije loop laat, trapt ze, haar bovenlichaam voorovergebogen, tegen de onstuimige herfstwind in. Haar lange, roodbruine haar zit in haar capuchon verstopt, omdat het anders steeds voor haar gezicht waait. Ze is een haarelastiekje vergeten.

Ineens staat ze vol op de rem.

Shit, ik moet mama nog bellen!

Ze gaat op de stoep staan, vist haar mobiel uit haar tas en toetst het nummer van thuis in.

‘Hoi mam,’ zegt ze zodra de telefoon wordt opgenomen. ‘Ik ga bij Emma eten, hoor.’

Emma is eerder weggegaan uit school omdat ze naar de tandarts moest, maar Brid had les tot het achtste uur. Ze hadden bij Emma afgesproken na school. ‘En dan gaan we na het eten een filmpje kijken,’ had Emma verlangend gezegd. De afgelopen weken hadden ze zoveel huiswerk gehad dat er van vrije tijd weinig sprake was geweest. Vandaag waren ze eindelijk een keer huiswerkvrij.

Brid kijkt snel op de display van haar mobiel om te checken of de verbinding niet per ongeluk is verbroken. Haar moeder heeft nog niets teruggezegd.

‘Mam, hoor je me?’

‘Ja, ik hoor je,’ antwoordt haar moeder eindelijk. ‘Maar je kunt niet bij Emma eten.’ Haar stem klinkt vreemd. Alsof de woorden hebben klem gezeten in haar keel en zich nu met moeite weten los te breken. ‘Wil je nú naar huis komen, Brid... alsjeblieft,’ vervolgt ze, voor haar doen onge- woon dwingend.

Wat raar, denkt Brid. Anders mag ik altijd bij Emma eten.

Ineens ziet ze een flits voor haar ogen. Een donkerpaarse, deze keer.

Brids hart slaat over.

Shit, het komt weer terug...

Het is een tijdje weg geweest, maar zo lang ze zich kan herinneren heeft Brid de wereld als een schouwspel van kleuren ervaren. Al vanaf haar geboorte kon ze wolken van licht om mensen zien – en vaak ook om dieren en planten. Naarmate ze ouder werd, zag ze dat licht steeds minder vaak. Niet omdat ze het niet meer kón zien, maar omdat ze het niet meer wilde. Ze wilde met mensen van vlees en bloed te maken hebben, niet met de kleuren om hen heen. Dat leidde alleen maar af. Ze leerde zichzelf hoe ze het licht moest negeren, hoe ze het als het ware uit kon zetten. Maar sinds kort zijn er die flitsen. Zonder enige vooraankondiging. BENG!

Paars...

Een beklemmend gevoel in haar hartstreek, alsof iemand zijn hand ertegenaan zet en heel hard duwt.

Er is iets, iets ergs. Iets wat mama niet over de telefoon kan vertellen...

Terwijl Brid weer op haar fiets springt, moet ze ineens aan Stip denken. Tweeënhalf jaar geleden was het, in mei. Hij was oud voor een dalmatiër, zestien jaar al, maar nog

steeds gezond. Ineens hield zijn hart ermee op. Hij viel zo-
maar om.

Brid wist niet beter dan dat Stip er altijd al was geweest;
hij was er al toen zij geboren werd.

Toen hij dood was, had ze wel een uur met haar armen
om hem heen naast hem gelegen. Langzaam voelde ze zijn
lichaam kouder worden. Alsof ze dat móést voelen om er
zeker van te zijn dat hij echt dood was.

Daarna begroeven ze hem in de tuin. De letters op het
bordje dat Brid voor hem had gemaakt, zijn bijna niet meer
te lezen. STIP stond er. Met hartjes eromheen getekend.

Brid hapt naar adem. Ineens herinnert ze het zich weer:
vlak voordat haar moeder haar vertelde dat Stip dood was,
had ze een paarse flits gezien...

Brids mond voelt droog. Het drukkende gevoel op haar
borst wordt groter.

Paars... Wie is er dood?

Gehaast opent Brid de garagedeur en smijt haar mountain-
bike tegen de oude stadsfiets van haar vader. De plek waar
zijn auto hoort te staan, is leeg.

Brid krijgt nauwelijks adem. Met moeite schuift ze de toe-
gangsdeur naar de eerste verdieping open en rent de trap op.

In de keuken treft ze haar moeder aan met een doos
Kleenex voor haar neus. Haar ogen zijn vochtig en rood-
omrand. Uitgelopen mascara vormt grillige strepen op haar
wangen.

Ze steekt haar handen uit en trekt Brid tegen zich aan.
'Niet schrikken,' zegt ze zachtjes. 'Niet schrikken, maar...'
Haar stem stukt.

Brid voelt het bloed uit haar gezicht wegtrekken.

Niet schrikken, maar dat doe ik wél.

En dan, nog voordat haar moeder een naam heeft genoemd, weet Brid het. Het is heel erg, verschrikkelijk zelfs, maar het had nog erger gekund...

Haar moeders lippen bewegen: 'Opa is dood.'

Een paarse flits schiet voor Brides ogen langs, direct gevolgd door een goudgele. Even trekt er een zweem van miselijkheid door haar lichaam, maar die verdwijnt weer net zo snel als hij gekomen is. Als een golf die aanspoelt op de kust, maar zich meteen weer terugtrekt omdat hij zich heeft vergist en daar helemaal niet moest zijn.

Haar moeder neemt Brides gezicht in haar handen en barst in snikken uit.

'Een hartaanval.' Haar stem klinkt gesmoord. 'Het was meteen gebeurd.' ('Ik teken ervoor,' zou Brides vader later zeggen. 'Voor de nabestaanden een schok, voor de overledene een zegen.')

Hoewel ze op haar veertiende al groter is dan haar moeder, gaat Brid toch bij haar op schoot zitten en houdt haar stevig vast. Zachtjes wiegt ze haar moeder heen en weer, alsof ze een baby is.

Zelf moet ze niet huilen.

Nog niet.

'Helena, schatje,' zegt Ray, Brides vader, als hij even later haastig binnen komt rennen. 'Sorry dat ik mijn telefoon niet hoorde.' Hij stapt op zijn vrouw af en slaat zijn armen om haar heen.

Brid, die thee aan het maken is, draait zich van achter het

aanrecht om en kijkt hem onderzoekend aan. Zijn stem klinkt raar.

Schuldig. Hij voelt zich schuldig. Dat is maar goed ook. Als de vader van je vrouw doodgaat, dan hoor je de telefoon op te nemen. Meteen, en niet pas na vijf minuten.

Helena verbergt haar gezicht in Rays vaalblauwe verwassen T-shirt, waarin hij zo te zien heeft zitten werken.

Ray is fotograaf, maar aan de achterkant van zijn studio heeft hij ook een ruimte waar hij, zoals hij het zelf noemt, met zijn achternaam stoeit: Koperdraad. Wat begon als een grap en uitgroeide tot een hobby, is in de loop der jaren zijn tweede beroep geworden. Zijn bijzondere sculpturen van koperdraad vinden langzamerhand steeds meer aftrek.

Als hij aan het werk is, kan hij zo geconcentreerd bezig zijn dat de wereld om hem heen kan vergaan zonder dat hij het in de gaten heeft. Drie telefoontjes van Helena bleven onopgemerkt. Pas bij het vierde nam hij op.

Als een resusaapje klampt Helena zich aan Ray vast en klauwt haar handen in zijn rug. Ze huilt alsof ze dat jarenlang niet heeft gedaan. Terwijl dat nog eergisteren was, toen ze haar hand brandde aan de koekenpan. Toen huilde ze van de pijn. Nu ook, maar niet van pijn aan haar hand...

‘Hij zou toch honderdtwintig worden?’ zegt Helena na een poosje. Haar stem klinkt als die van een kind.

Ray vertrekt zijn gezicht in een grijns. ‘Dat is wel erg oud. Dan zouden jullie op een dag samen in het bejaardenhuis hebben gezeten.’

Ineens moet Brid aan opa's verjaardag denken, vorig jaar, toen hij negenenzeventig werd.

Zoals elk jaar gaf hij tijdens zijn verjaardagsetentje zijn

zoon Frans en zijn dochter Helena een envelop met geld, een soort omgekeerd verjaardagscadeautje. Dit keer kregen ze meer. 'Mijn tachtigste verjaardag vier ik niet,' zei opa stellig. Niemand had dat begrepen, want hij vierde zijn verjaardag altijd. Dan gingen ze met zijn allen uit eten bij de chinees. Nummer 44, 89, 17 of 32, ze mochten alles bestellen – alles waar ze maar trek in hadden. De gerechten gingen tot en met nummer 321, inclusief toetjes.

Brid grijnst. Om alle gerechten een keer te proeven, had opa nog veel ouder moeten worden dan honderdtwintig.

Vanaf het aanrecht kijkt ze naar haar ouders. Het vervelende gevoel dat ze net had toen Ray binnenkwam, is verdwenen. Met zijn rechterhand streelt hij Helena's achterhoofd. Heel zachtjes.

Lief...